

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 290: Ý Nói: Có Tánh Như Lai, Mới Có Phước Đức Để Nói. Nếu Không Có Tánh, Thì Có Phước Đức Gì Để Nói

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 022)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【 Ý vị hữu Như Lai chi tánh, phương hữu phước đức khả thuyết.

Nhược vô tánh, tác hữu hà phước đức khả ngôn.】 *(Ý nói: Có tánh Như Lai, mới có phước đức để nói. Nếu không có tánh, thì có phước đức gì để nói).*

Hãy tỉ mỉ mà thể hội câu trả lời này của Tôn giả Tu-bồ-đề. Hàm nghĩa trong câu nói này của Ngài rất sâu, lời đáp rất diệu, để cho chúng ta từ nơi đó mà thể hội. Bởi vì có Chân tánh, Chân như bản tánh khởi tác dụng mới hiện tượng; Y báo và Chánh báo trang nghiêm trong mười pháp giới đều là những hiện tượng do tâm tánh biến hiện ra. Tánh là thật, Tướng là giả. Cái “Chân” (thật) và “Giả” này là lời nói phương tiện của Phật, nhằm giúp cho hàng sơ học chúng ta dễ hiểu, cho nên Ngài mới nói như vậy. Chân và Giả có một tiêu chuẩn, cái gì là Chân? Vĩnh viễn không thay đổi thì gọi là Chân. Điều này không sai, Chân như bản tánh vĩnh viễn không thay đổi, bất sanh bất diệt, bất lai bất khứ, bất cấu bất tịnh, đây đều là đáng đáp của Chân như bản tánh, cũng chính là cái Chân tâm của chính mình.

Phàm những gì sẽ biến đổi, thì đó là Giả; Tướng sẽ biến đổi. Động vật thì có “sanh, lão, bệnh, tử”, sự thay đổi rất lớn; Thực vật thì có “sanh, trụ, di, diệt”; Khoáng vật, ví như trái đất thì có “thành, trụ, hoại, không”, là vô thường! Nó không phải vĩnh viễn bất biến. Những gì không phải vĩnh viễn bất biến, chúng ta gọi đó là Giả. Tiêu chuẩn của Chân và Giả nằm ở chỗ này. Cho nên Kinh Kim Cang nói: “*Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng), bởi vì phàm là hình tướng thì đều có sự biến hóa, đều có sanh diệt, cho nên nó là hư vọng.

Thế nhưng chư vị phải biết, cái tướng hư vọng này, đích thực nó có sự tồn tại tạm thời. Tướng là tác dụng của Tánh, Tánh đã bất sanh bất diệt, thì Tướng làm sao lại có sanh diệt? Các vị có thể thể hội được chăng? Tướng cũng bất sanh bất diệt. Chư vị có hiểu được ý nghĩa này không? Cách nói này của tôi quý vị phải nghe cho hiểu, tuy chưa đại ngộ thì cũng được tiểu ngộ; nếu quý vị nghe không hiểu, thì quý vị hoàn toàn chưa giác ngộ. Tướng không diệt. Tôi chỉ nói tướng không diệt, chứ không nói cụ thể tướng nào. Nếu tôi nói “tướng người”, thì không được! Tướng người sẽ có sanh diệt. Tôi nói “Tướng”, Tướng sẽ không diệt, nó sẽ chuyển biến! Nó sẽ chuyển biến. Nó sẽ biến đổi, chứ không có diệt, cái này biến thành cái kia, cái kia lại biến thành cái nọ, nó không hề diệt, nó chỉ đang biến đổi mà thôi.

Cho nên nói “Tướng bất diệt” là nói về tất cả tướng, chứ không chỉ định riêng một tướng nào; nếu chỉ định một tướng cụ thể, thì chắc chắn là có sanh diệt. Ví dụ như tướng người, sau khi người ta chết rồi, tương lai đầu thai sanh lên cõi Trời, tướng Trời so với tướng người này không giống nhau, cái tướng đó đã chuyển biến rồi. Là chuyển biến, chứ không phải diệt. Chúng ta đừng nói đến đời này đời sau, hãy nói ngay trong đời này. Ngay trong đời này của chúng ta, có lúc ấu thơ, có lúc tráng niên, có lúc về già, lấy hình ảnh ra xem thấy không giống nhau. Tướng có diệt hay không? Là đang chuyển biến, cho nên tướng cũng không diệt. Quý vị thấy trong kinh Phật nói “Tướng bất diệt”, bỗng nhiên kinh ngạc, thấy lạ quá! Đó là nói chung về Tướng, không chỉ định một tướng cụ thể nào. Tướng sẽ biến đổi, đó là Chân như bản tánh khởi tác dụng. Thế nên, Tướng quyết định sẽ không diệt, mà sẽ chuyển biến, đây đều là sự thật chân tướng, chúng ta cần phải liễu giải, cần phải thấu suốt.

Quyền chuyển biến này, Phật đã nói rồi, nằm ở trong tay chúng ta, cái quyền này không trao tống trong tay người khác. Chẳng những Thượng Đế không thể làm chủ, quỷ thần cũng không thể làm chủ, Phật Bồ-tát cũng không thể làm chủ, mà là do chính mình làm chủ. Vì vậy, tướng trạng và tác dụng của mười pháp giới, sự sai biệt ấy là quá lớn. Trước mắt chúng ta có thể quan sát được, sự hưởng thụ của loài người chúng ta so với sự hưởng thụ của súc sanh, có sự khác biệt rất lớn, là không giống nhau. Huống hồ là người so với Trời, so với Phật Bồ-tát, khoảng cách ấy quá lớn rồi. Tuy nhiên, con người có thể làm Phật, có thể làm Bồ-tát, có thể sanh thiên, nói cách khác, cũng có thể đọa ba đường ác. Mười pháp giới chúng ta biến đổi ra sao, chúng ta muốn biến thành hình dáng gì, đều do chính mình làm chủ. Đây là Tướng sẽ chuyển biến, cái

không biến đổi là Tánh, cái sẽ biến đổi là Tướng. Tánh là Thể, Tướng là Tác dụng, là khởi dụng.

Đức Phật bảo với chúng ta, thực ra mà nói Ngài đã giảng cho chúng ta rất nhiều rồi. Bất cứ một hiện tượng nào, cũng không phải ngẫu nhiên mà phát sinh. Kinh Hoa Nghiêm nói “vô lượng nhân duyên”. Nhân duyên, người hiện nay chúng ta gọi là điều kiện. Phải có vô lượng điều kiện mới hiện ra hiện tượng này, không phải là ngẫu nhiên. Trong vô lượng điều kiện ấy, điều kiện nào là quan trọng nhất, là chủ yếu nhất, chúng ta muốn biết trước tiên. Phật rất từ bi, điều kiện này Ngài cũng đã nói ra cho chúng ta rồi. Một điều kiện quan trọng nhất trong mười pháp giới, đó chính là nói về dụng tâm, bởi vì mười pháp giới là do tâm biến hiện. Kinh Hoa Nghiêm nói rất hay: “*Ung quán pháp giới tánh, nhất thiết duy tâm tạo*” (Nên quán tánh pháp giới, tất cả do tâm tạo). Trong kinh Đại thừa Phật thường nói: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”. Nói cách khác, quý vị giữ cái tâm gì, thì sẽ biến hiện ra cái tướng ấy.

Tâm của Phật là tâm thanh tịnh bình đẳng, tâm bình đẳng là chân tâm viên mãn. Tâm chúng ta không bình đẳng, bất luận là đối người, đối việc, đối vật đều không bình đẳng. Khi nào tâm chúng ta bình đẳng rồi, thì thành Phật rồi. Tâm Lục độ là tâm Bò-tát, dùng sự chân thành, cung kính, từ bi mà tu bố thí, đây là Bò-tát. Chúng ta cũng tu bố thí, nhưng không phải là Bò-tát, vì sao vậy? Vì chúng ta không có tâm Bò-tát, tâm Bò-tát là chân thành, cung kính, từ bi. Tâm của Duyên Giác là mười hai nhân duyên. Tâm của A-la-hán là Tứ diệu đế: Khổ, Tập, Diệt, Đạo. Phạm phu trong sáu nẻo luân hồi: Cõi Trời là tâm Thập thiện, tu thượng phẩm Thập thiện nghiệp đạo, thì được sanh thiên; Cõi Người là Ngũ giới, trong tâm thực sự không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu, trong tâm thực sự có, thường hằng giữ cái tâm này, thì được thân người.

Hôm nay có một vị đồng tu, vừa nãy đến hỏi tôi, ông ấy nói có một người bạn, trong nhà có môi trắng (môi xông nhà), phải làm sao? Thế là mời người đến sát sanh rồi. Nếu bạn không sát sanh, bạn sẽ vi phạm pháp luật của quốc gia. Tôi không biết luật pháp ở Singapore thế nào, chứ ở Mỹ thì không được phép; nếu có môi trắng, nhất định phải mời công ty chuyên xử lý, mời họ đến giải quyết. Vậy chúng ta học Phật rồi, đã thọ giới rồi, phải làm sao đây? Vấn đề nảy sinh rồi, các vị nói xem phải làm sao?

Phải tìm những con mối này mà đàm phán, đây là sự thật chứ không phải giả đâu, là thật đấy. Trước khi bạn tìm người của công ty đến diệt mối một tuần lễ, bạn hãy tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho chúng, bảo cho chúng biết, ngày nào giờ nào sẽ có người đến giết các vị, xin các vị hãy mau mau dọn nhà đi, chúng thật sự hiểu đấy, đây không phải lời nói đùa, là sự thật. Quý vị xem Ấn Quang Đại Sư, Ngài đi đến nơi nào, thì những loài muỗi, trùng, kiến, bọ chét đều dọn nhà đi hết, đó là do đức hạnh cảm động. Chúng ta đối với chúng dùng tâm thành, tâm thành thì cảm động, thành tâm thì sẽ linh ứng (“thành tắc linh”). Tôi dùng tâm chân thành báo cho các vị biết, mời các vị dọn nhà, tránh để đến lúc đó bị sát hại. Nếu các vị không dọn đi, thì các vị bị giết, các vị không thể trách tôi, tôi đã thông báo sớm cho các vị rồi. Bạn không thông báo mà giết chúng, thì có tội lỗi! Lúc đó bạn có tội, vì sao bạn không báo cho tôi biết? Chúng sẽ tìm bạn gây phiền phức đấy! Thông báo trước rồi, thì không sao nữa. Tôi đã báo trước, các vị không đi, thì các vị đáng đời, biết làm cách nào được. Cho nên phải hiểu, điều này nhất định phải biết.

Đức Phật ở trong Giới Kinh đều đã bảo với chúng ta, ngày xưa người xuất gia sống ở trên núi, trên núi phải dựng cái am tranh nhỏ, phải tự mình làm, đi đâu mà tìm thợ? Dựng am tranh thì phải chặt cây, Giới Kinh bảo chúng ta: Phàm là cây cao bằng đầu người trở lên đều có thần cây (thụ thần). Nếu như bạn nhầm trúng vật liệu này, bạn muốn chặt nó để dựng am, Giới Kinh nói: Ba ngày trước đó phải đến tế tự, dùng hương hoa trái cây cúng dường, ở đó tụng kinh niệm chú bảo cho vị ấy biết, thỉnh vị ấy dọn nhà đi, ba ngày sau sẽ đến chặt cái cây này. Đây là lời Phật dạy chúng ta trong kinh. Bạn hiểu được đạo lý này, thì bạn sẽ biết đối phó với những loài muỗi, kiến nên làm thế nào, vậy là được rồi. Đây là cách làm “như lý như pháp”, cần phải hiểu.

Bình thường môi trường trong nhà cần giữ gìn sạch sẽ vệ sinh, thì những loài muỗi kiến sẽ không vào, giữ cho sạch sẽ. Nếu bên ngoài có những loài vật nhỏ, có thể ở ngoài sân vườn mà tu bố thí, cho chúng đồ ăn. Nếu ở nhà chung cư, thì không có cách nào. Nhà riêng của mình, nếu như có sân vườn, thì có thể làm được; khi có sân vườn, chúng ta thường lấy những đồ ăn thừa, như bánh quy kẹo ngọt, đặt ở nơi xa xa ngoài sân, kiến sẽ bò đến đó, sẽ không vào trong nhà bạn. Bạn thường xuyên chăm sóc chúng, chúng cũng rất yêu mến bảo vệ bạn, đôi bên cùng chung sống bình an vô sự. Cho nên phải biến oan gia trở thành bạn hữu, đó mới là đạo giải quyết vấn đề; không thể để oán thù càng kết càng sâu, đó không phải là phương pháp giải quyết, nhất định phải hóa giải nó,

nhất định phải hiểu phương pháp. Những điều này đều là Phước Huệ song tu, cho nên Phước và Huệ, như trong *Kinh Kim Cang* đã giảng, thực sự đều áp dụng ngay trong đời sống của chính chúng ta.